

Acteur Martijn Lakemeier

Door ANNEMIEK VAN GRONDEL
Fotografie COOPER SEYKENS

Terwijl sommige acteurs in spe levenservaring opdoen voordat ze de toneelschool betreden, betekende het stoppen met de theateropleiding voor Martijn Lakemeier (1993) juist een belangrijke stap in zijn ontwikkeling. Hij is een man van de praktijk, zo is gebleken. Nota bene de jongste die ooit een Gouden Kalf in ontvangst mocht nemen, voor zijn hoofdrolvertolking in *Oorlogswinter*. Zijn carrière leek zich daarna als vanzelf te ontvouwen, met rollen in de tv-film *Dagen van Gras*, de serie *Hollands Hoop* en de speelfilms als *Boven Is Het Stil* en *De Marathon*. Lakemeier blijft er nuchter onder. ‘Ik hoef niet te winnen.’

Wat trok jou al zo vroeg aan in acteren?
‘Op mijn twaalfde speelde ik in de schoolmusical *Showbizz* het karakter Barry, een door- en doorslechte zakenman. Een kick, op het toneel staan: pure verbeelding van een andere wereld. En het leverde aandacht op. Daarna volgde ik acteerklassen bij Jeugdtheater Hofplein in Rotterdam en kreeg via een castingbureau op mijn veertiende de rol van Michiel van Beusekom in *Oorlogswinter*.’

Waarvoor je op je vijftiende een Rembrandt Award voor beste acteur kreeg, en later een Gouden Kalf. Geweldig, maar ook een loden last.
‘Nee, ik voelde niet meer druk dan er al was. Dat competitieve in film en toneel, prijzen laten verdelen door een zogenaamd onafhankelijke jury, vind ik niet kloppen. Al is het nieuwe, bredere jureringsstelsel, à la Oscars, iets betrouwbaarder. Prijzen krijgen is nooit mijn intentie geweest, ik hoef niet te winnen. Toneel en film zijn een teamsport, een samenwerkingsproject om iets te maken wat inspireert.’

Voorafgaand aan jouw toneelopleiding ben je gaan reizen. Om levenservaring op te doen?
‘Ja, en om er achter te komen of en waarom ik naar de toneelschool wilde. Kemna Casting

had mij voorgedragen voor audities voor de Toneelschool Maastricht. Heel intensief: zingen, dansen, Shakespeare-fragmenten spelen, een eigen performance uitvoeren. Na die driedaagse selectieprocedure rondde ik de havo af. Ik zag ertegenop meteen naar een andere school te gaan.’

Wat heb je in dat tussenjaar gedaan?
‘Eerst speelde ik in *Boven Is Het Stil* en *De Marathon*, waarna maar anderhalve maand overbleef voor New York. Via via belandde ik in een appartementje in Washington Heights. Een eenzame bedoening, met eindeloze wandelingen door de stad. Ik kwam erachter dat ik moeilijk alleen kan zijn.’

En vervolgens haakte je na een half jaar toneelschool af. Nooit spijt van gehad?
‘Sommigen proberen drie jaar achtereen om te worden aangenomen, terwijl het bij mij min of meer vanzelf was gegaan. Ik keek de kat uit de boom. Dat creëerde afstand tussen mij en mijn klasgenoten. Ach, het is nu eenmaal zo verlopen. Belangrijker: vertrekken was een mijlpaal in mijn ontwikkeling, omdat het een beslissing was die ik echt zelf heb genomen.’

Je bent je gevoel gevolgd, richting Canadese sneeuw. Behoeft om avontuur in te halen?
‘De vraag wat ik later wilde worden heb ik overgeslagen in mijn jeugd, omdat ik zo snel al voor de camera stond. Op de vraag wat ik nog meer leuk zou vinden volgde als antwoord: snowboarden. In Banff leerde ik in drie maanden tijd het vak van snowboardleraar. Dat combineren met acteren lijkt me ideaal: het geeft focus en wellicht inspiratie voor toekomstige rollen. Snowboarden is creatief. Op een plank in de sneeuw kun je elke richting op, het ultieme gevoel van vrijheid. En de *community* bestaat uit relaxte mensen, broederlijk en onbevooroordeeld. Er heerst geen jaloezie. Je bent individueel bezig maar het voelt als een teamsport.’

Hoe zou je jezelf omschrijven als persoon? En als acteur?

‘Snowboarders kun je categoriseren in drie typen: doeners, kijkers en denkers. Dat geldt ook voor acteurs. Doeners storten zich in de actie en leren van hun eigen fouten. Kijkers laten zich inspireren en zuigen informatie op voordat ze iets ondergaan. Denkers ten slotte bevragen en analyseren de wereld constant: wat gebeurt er en waarom? Ik ben een combinatie van de eerste twee. Soms moet je iets proberen om te zien of het werkt. Dat gaat goed óf je gaat op je bek, maar daar leer je van.’

Je bent te zien in uiteenlopende genres. Recent speelde je een hoofdrol in de romantische komedie ‘Ja, Ik Wil!’ Ben je selectief als het gaat om kiezen van rollen?
‘*Romcom* is een genre apart. Timing is essentieel, je moet precies weten wat wel en niet werkt en waarom. Ik wilde heel graag met Kees van Nieuwkerk werken, maar had als drama-acteur niet verwacht dat romantische komedie zo moeilijk is. Wel heel leuk om te doen. Weinig uitputtende actie, grappige dialogen en een luchtige sfeer.’

Droom hardop: welke internationale regisseur kiest jou voor zijn meesterwerk?
‘Tarantino, Fincher en Iñárritu zijn absolute heersers, maar ook Xavier Dolan intrigeert mij. Ik werk aan die droom: mijn agent in Los Angeles stuurt regelmatig scripts en regelt audities. Tot nu toe zonder resultaat: de concurrentie is moordend.’

In het najaar beginnen de opnamen van een tweede serie van ‘Hollands Hoop, maar eerst verschijnt op 21 april de tragikomedie ‘Adios Amigos’.
‘Ja, een remake van de Vlaamse film *Hasta La Vista*, een enorme hit in België. Drie vrienden — een blinde man, een jongen met een aangeboren gewrichtsaandoening en iemand met een hersentumor — vertrekken naar Salou in de hoop ontmoet te worden. Het is een vrolijke roadmovie, een feelgoodfilm met een diepere laag, denk aan *Little Miss Sunshine* of *Intouchables*. Ik hoop dat we mensen hiermee gaan verrassen.’